

ASH

parázs

„Imádtam.
Izgatottan várom
a sorozat többi kötetét.”
– Patricia Foldhazi

KAPTÁR-TRILÓGIA

I.
KÖTET

finep
selection

Jaymin Eve Leia Stone

JAYMIN EVE – LEIA STONE

ASH

parázs

KAPTÁR-TRILÓGIA
1. KÖTET

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Rajongóinknak: ez nektek szól.

1. fejezet

AHOGY BEFORDULTAM A SARKON, még keményebben hajtottam magam, és a szemem sarkából láttam, ahogy a vörösbe és aranyba öltözött őszi fák elmosódva suhantak el mellettem, miközben a lábam az utolsó kilométert falta. Abszolút meg fogom dönteni a rekordomat. Eddig a legjobb időm harminc perc volt nyolc kilométeren, de ma megdöntöm.

Nagyokat lélegezve, lassú kocogással zártam az utolsó pár métert, és ahogy az órámra pillantottam, meg kellett állnom egy másodpercre, hogy jobban megnézzem.

Huszonöt perc... *Oké, hát ez neveltséges.*

Alig egy éve kezdtem el futni... az éjszaka után, amikor minden megváltozott a világomban. Azóta jött a futás, az önvédelem, a fegyveres tanfolyam: tuti, hogy soha többé nem leszek áldozat. De huszonöt perc alatt lezúzni nyolc kilométert... és még csak nem is lihegtem. *Ez azért nem egészen normális.*

Ahogy felkocogtam a koleszbe vezető lépcsőn, a szél belekapott hosszú, fekete hajamba, ami frissítően hatott izzadó testemre. Szeptember végére járt, csodálatos őszi köszöntött ránk, és az esték még csak most kezdtek hűvösödni.

Miután belöktem a kaput, gyors léptekkel átszeltem a közös helyiséget, majd felszökdeltem a három lépcsősonon a szobámhoz. Egyetemem, a Portland Állami Egyetem (PSU) a város északnyugati részén feküdt, ami történetesen a szülővárosom is. Szívesen jártam volna New Yorkba vagy LA-be egyetemre, de nem engedhették meg magunknak, és nem hagyhattam itt anyut sem. Mostanra viszont már majdnem végeztem, és ez az utolsó évem – négy év a marketingen, főszakként. Isten tudja, miért ezt választottam. Huszonegy voltam, és még mindig fogalmam sem volt róla, hogy mi is akarok igazán lenni, ha nagy leszek. Mindenki más, akit csak ismertem, tudta már, hogyan fog kinézni a következő tíz-húsz éve. Én pedig? Nem terveztem el semmit. Eddig úgy tűnt, hogy a marketing remek belépő lesz egy érdekes álláshoz.

– ...egyértelműen parazsak. Kicseszettül szépek.

Két lány haladt el mellett, az ellenkező irányba, hangosan és izgatottan fecseggve, ahogy az egyetemünkre érkezett legfrissebb parazsakról diskuráltak. Ami engem illet, én nem voltam oda a vámpír/ember hibridekért, de ezzel itt a kisebbséghez tartoztam. A szőke lány kuncogott, én pedig legszívesebben lekentem volna egy pofont a ribinek.

– Ja, biztos, visszafelé tarthattak a Kaptárba – csicseregte.

Felforrt a vérem attól, hogy az emberek mennyire rá vannak kattanva a Kaptárra, és mintha mindent megtennének azért, csak hogy bejussanak. Egyszer voltam bent a táborban, és egyáltalán semmi jó nincs ott az emberek számára. Ezekhez a lényekhez képest semmik vagyunk, még az állatoknál is kevesebbek, csak sima, egyszerű étel. Mázhim volt, hogy sértetlenül megúsztam én is, meg a vérem is.

Leráztam magamról ezeket a gondolatokat, miközben kivettem a kulcsom a sportmelltartómból, és kinyitottam a lakás ajtaját, amit legjobb barátnőmmel, Tessával osztottunk meg. Együtt nőttünk fel,

mindketten csonka családban, és olyan közel álltunk egymáshoz, mintha nővérek lettünk volna. Beléptem a félhomályos szobába, és becsaptam magam mögött az ajtót.

– Valami komoly baj van veled, Charlie. – Tessa kicsiny, kerek, vacak ebédlőasztalunknak dőlve hevert, szőke fürtjei szanaszét tekergöztek. Nem volt az a kimondottan korán kelő típus. – Normális ember nem kel fel azért, hogy kocogjon: ez egyszerűen nem ép dolog. Ráadásul még csak nem is izzadsz. Mi a francért nem vörösödsz ki, mint mi, többiek?

Megdörgölte a szemét, mielőtt ledöntötte volna az általa kávénak nevezett kátrány maradékát.

– Még mindig le merem fogadni, hogy csak egysaroknyit futsz, aztán harminc percig a Starbucksban ücsörögsz, és stírólod a szexi srácokat.

Felnevettem, és a hűtőhöz mentem egy palack vízért. Belekortyoltam, de a víz furcsamód egyáltalán nem csillapította a napok óta érzett szüntelen szomjúságomat.

– Nem tudom, mi van velem – ültem le a barátnőm mellé. – Emlékszel, milyen voltam, mikor elkezdtem kocogni? Majdnem szívrohamot kaptam, és kevésen múlt, hogy nem kellett újraéleszteni.

Tessa felhorkant.

– Ó, jól emlékszem! Majd' egy kilométeren át sántikáltál, hogy aztán összerogyj, és közöld, hogy a következő embert, aki akár csak felveti a kocogást, mint ami segít megszabadulni a rossz emlékektől, azt kinyírod.

És nem is vicceltem. Akkoriban a futás felért egy kínszenvedéssel, viszont valóban segített elúzni a gondolataimat kísértő démonokat.

– Na, ja, és még tizenkét hónap sem telt el, én meg huszonöt perc alatt lefutok nyolc kilométert, és szinte meg sem izzadok.

Az igazat megvallva, csak az elmúlt egy hónapban lett könnyebb számomra ez az egész edzés és önvédelmi kurzus. Talán csak mostanra kezdtem ráérezni. De végre az izmaim tudták, mi a dolguk.

– Gyerünk! – ugrottam talpra, és rángattam fel Tessát. – Harminc perc múlva kommunikációs készségek óra, és neked feleannyi idő kell, hogy rendbe hozd azt a szénaboglyát a fejedben!

A barátnőm erre bemutatott, de nem vitatkozott. Megvártam, hogy tényleg bemenjen a fürdőszobába, hogy utána beszaladjak az én kis birodalmamba. Jutott idő egy szupergyors zuhanyra, de utána iparkodnom kellett, hogy magamra kapjam a gönceimet, aztán máris zúztunk, hogy még időben átkocogjunk az egyetem túlsó felére.

Sikerült nem elkésznünk az óráról. Én csak a farmeromat és egy újatlan felsőt tudtam magamra rángatni, de mostanában a hajam és a bőröm csodadolgokat művelt magától is, ami nagyon jól jött az ilyen utolsó perces rohanásoknál. Tessa mellettem ült, és a könnyökére támaszkodott. Az asztala üres volt, leszámítva szmótyivel teli, elviteles poharát. Tőlem eltérően, neki sikerült stílusosan felöltöznie, rendbe hoznia a haját, és minden bőrhibát eltüntetnie tökéletes sminkjével. Nekem egy kis ajakfényre és szempillafestékre futotta az időmből, és már ez is teljesítménynek számított.

– Mit gondolsz, ma itt lesznek az órán? – kérdezte Tessa, és az ajtóra nézett.

Vállat vontam, úgy téve, mintha én nem az ajtót lesném, igaz, egészen más okból. Szokványos esetben két parázs járt az órára. Elöl szoktak ülni, elváltak magukkal, és valószínűleg igyekeztek tudomást sem venni róla, hogy a nőnemű hallgatók kilencven százaléka

őket bámulta az órán. A parazsak szinte egyek voltak a fizikai tökéletességgel. Már persze csak akkor, ha eltekintünk attól, hogy részben vérszívók. Én abban a reményben figyeltem az ajtót, hogy hátha ma elcsapta őket egy kocsi, és soha többé nem jönnek már az órára.

Két tökéletes, aranybarna hajú fejet pillantottam meg az ajtóban, gazdáik pedig már el is indultak speckó helyeik felé. *Basszus!* Női sóhajok kórusa vert visszhangot a teremben, én pedig igyekeztem nem forgatni a szememet. *Önelégült, gyönyörű seggfejek.* Semmi autóbaleset, és a Kaptár sem égett porrá múlt éjszaka. *Na, de mindig ott a holnap.* Biztosra veszem, hogy én voltam az osztályban az egyetlen, aki gyűlölte ezeket a szépséges rohadékokat.

– Üljenek le! – Az őszülő professzor fellépett a katedrára, egy halom papírt ejtve az asztalra. – Szóval, ma a nyolcadik fejezettől folytatjuk...

– Isten a tudója, Charlie, hogy bármelyik parázs kedvéért vérribanc lennék. – Tessa mogyoróbarna szeme egészen elfelhősödött, ahogy a két elegáns hímet bámulta.

– Tényleg nagyon boldoggá tennél, ha nem mondogatnál ilyeneket. Ezek állatok, Tess. Tudod, hogy mit művelnek a donoraikkal.

Mintha csak meghallotta volna, a közelebb ülő, aranyhajú parázs felém fordította a fejét, és rám szegezte sötét tekintetét. Mindnyájuknak egyforma volt a szeme színe: fekete, a pupilla körül ezüstgyűrűvel. Egyike volt a számos dolognak, ami elválasztotta őket tőlünk. Az emberektől. Nem voltam hajlandó lesütni a szememet, és főként kíváncsiságot éreztem áradni belőle, mielőtt rám unt volna, és ismét visszafordult a professzor felé.

Megborzongtam, és magamban lassan számolni kezdtem, hogy megnyugodjak. Az a szempár azt a bizonyos éjszakát juttatta eszembe. Amikor rémálmaim voltak, mindig ezüstgyűrűs fekete szemekkel

érkeztek. Tessa tudott valamennyit arról, mi történt velem, de én nem óhajtottam részletekbe bocsátkozni a támadásról. Elég csak annyit tudnia, hogy a vámpírokról szóló kísértethistóriák nem teljesen légből kapottak.

– Tudod, Charlie, hálát kellene rebegnünk az isteneknek. Mert ideküldtek egy tökéletes fajt, és annak mindegyik tagja férfi.

Tessa mantrája kezdett unalmassá válni.

– Na, ja, mind férfiak. Na, ja, mind szépségesek. Na, ja, nekik az emberek nem jelentenek semmi többet, mint élő, lélegző vérdonorkat. Az istenek aztán tényleg nagyon odavannak értünk.

Tessa erre a szemét forgatta, és végre befogta. Ez köztünk heves vita tárgyát képezte, és tudta, halálosan unom, mikor a paraszokról van szó. Hogy az emberi kormányok miért hagyják, hogy ezek a dögös torzszülöttek köztünk járkáljanak, arról lövésem sem volt. Legalább a vámpírokat elszigetelték. Megborzongtam, amikor azokra a teremtményekre gondoltam, akik az éjben járnak. Lehet, hogy a paraszok káprázatosak, erősek, gyorsak, de én a magam részéről úgy véltem, és majd' a frász vert ki tőle, hogy sehol sincsenek az őket nemző, igazi vámpírokhoz képest. Amúgy is hátborzongató volt őket vámpíroknak nevezni: időnként olyan érzésem volt, mint ha egy fantasy filmben élnék. Na persze, az *anima mortem* vírus azért nem hangzott olyan jól.

Mind ismertük a történetet. Pár évszázaddal ezelőtt néhány veszett denevér falusiakat mart meg, és ezzel olyan vírus került a szervezetükbe, ami meghosszabbította az életüket, megnövelte az erejüket, rugalmasabbá tette a bőrüket – többek között –, és eközben csökkentette a vérlemezék számát. A vírus miatt a gazdatest örökké élhetett, de a sejtek megújításához szüntelen vérpótlásra volt szükség. Egyben kinyírta a női szaporítószerveket, viszont a férfiakét

nem. Naná, hogy a spermák túléltek. Nyavalyás pasik, nekik mindig olyan könnyű volt.

Tessa oldalba bökött, felrázva a gondolataimból. A professzor engem nézett.

– Ha jól sejtem, nem tudja a választ. Akkor menjünk tovább! – Visszatért ahhoz a hadovához, hogy bizonyos színek miért keltik fel bennünk a vásárlási vágyat bizonyos termékek iránt. Fúj! A francba, hót unalmas ez az óra! Felálltam, és lassan elindultam kifelé az asztalok közti folyosón, hogy kimenjek a mosdóba, amivel jó esetben öt percet elbliccelhetek az előadásból. Ahogy elhaladtam az egyik aranyhajú torzszülött mellett, láttam, hogy a teste megmerevedik, az orrllyuka kitágul. A keze kivágódott, és megragadta a karomat.

– Mi a szar! – dűnnyögtem, és megpróbáltam kitépni magam, de ő nem engedett. Rám bámult lüktető pupillával, fekete-ezüst szeme szinte villózott. Nagy kortyokban nyeldeste a levegőt, az állkapcsa megfeszült.

Nem érhetsz hozzám, seggfej.

– Mr. Daniels! – kiáltotta a professzor, mire a parázs elengedett, pont időben, hogy ne vágjam állcsúcson.

Szentséges ég! A karomat dörzsölgetve spuriztam ki a mosdóba.

Tilos volt ilyet csinálniuk. Nem érinthettek meg embert, csak ha arra engedélyt kaptak. A francba, úgy nézett rám, mintha meg akarna enni vagy ilyesmi. Talán ilyenkor szoktak táplálkozni, és megfélekezett róla, hol van. Elvileg nem lehettek a közelünkben, ha csak nem ettek előtte. De persze a szabályokat azért alkották, hogy megszegjék őket. Nem bíztam a parazsakban. Természetellenes lények voltak.

Borzongva mostam meg remegő kezemet. Tessa megörült, ha azt hiszi, van ezekben bármi kíváncsatos. Az a lüktető szempár egyenesen

állatias. Összeszedtem magam, nem is akartam többet gondolni a dologra. Amikor visszaindultam az órára, maximálisan kész voltam rá, hogy a seggfej szemébe nézzek, és tudassam vele, ki itt a főnök. De a paraszak eltűntek. Az arcom céklavörösré lilult, ahogy minden szem rám szegeződött. A professzor viszont nem törődött velem, folytatta a rizsálást. Mikor a helyemre értem, lerogytam a székre, és legszívesebben felszívódtam volna.

– Mi a franc volt az az órán? – dünnyögte Tessa, mikor ebédelni indultunk. – Milyen érzés volt? Lett orgazmusod? Azt hallottam, hogy már az érintésüktől miniorgazmusod lesz.

Felhorkantam.

– Te totálisan dilis vagy, Tessa. Mindent elhiszel, amit róluk hallasz. Úgy néztem ki, mint akinek miniorgazmusa volt? Egy másodperc választott el tőle, hogy állon vágjam.

Tessa ismét felsóhajtott. Hígítanom kell majd a hidrogén-peroxidot, amivel szőkíti magát, mert túl gyorsan fogynak az agysejtjei.

– Jennings professzor kirúgta őket, vagy mi történt? – haraptam be az ajkamat. Legszívesebben ismét elmentem volna futni. Kezdttem rákattanni: hiányoztak a megfeszülő izmok, a hajamba kapó szél, a zakatoló szív. Olyan volt, akár egy adrenalinlöket.

– Semmi ilyesmi. A két parázs egymásra nézett, aztán felálltak és elmentek. – A szeme annyira elkerekedett, mintha valami rémtörténetet mesélne.

Vállat vontam.

– Helyes, mert az egyikük úgyis megszegte a szabályt, mikor engedély nélkül megérintett. A másik, gondolom, azért tartott vele, hogy hazafuvarozza a Kaptárba, ahol remélem, örökre ott is marad.

Felkaptam egy almát meg egy vizes poharat a nasitálcáról, és Tessával kint ültünk le a pázsitra.

Barátnőm a kajámat fixírozta.

– Ez a nyúltáp csak poén, igaz? Hova lett a legjobb barátnőm, és mit tettél vele?

Felhorkantam. Igaza volt. Korábban igazi ínycsiklós voltam, de mostanában nem az igazi az étvágyam.

– Hé, ribik!

Nagy nehezen megálltam, hogy ne forgassam a szememet, mert ez a túlságosan éles hang csakis Valarie-hez tartozhatott. Átszökdécselt a pázsiton, legjobb barátnőjével, Amberrel a sarkában. Tessával egymásra néztünk. Az tuti, hogy van itt egy ribi, de azok nem mi voltunk. Amber rendben volt, de Valarie olyan, akár egy szúnyog: állandóan az ember körül döngicsélt, hátsó szándéktól vezérelve.

Végül sikerült úrrá lennem szemforgató izmaimon, és a lányokra néztem. Egyformának tűntek hosszú, egyenes, festett szőke hajukkal, nagy, kék szemükkel, agyonszolizott bőrükkel és a gazdag családjaiktól kapott műanyag tartozékaikkal.

– Hé, Val... Amber – szólaltam meg.

Valarie rám vetette híres, megvető pillantásainak egyikét. Utálta, ha Valnek hívták. És bár Tessa barátkozott velük, még most is elvigyorodott, hogy bosszantani próbálom a királykisasszonyt. Valarie mellénk telepedett, és formás lábán lesimította rövid szoknyáját. Ribinek tökéletes volt ugyan, de csupa műanyag. Ilyen peckes cicik nem léteztek.

– Ma este a születnapom tiszteletére kibéreltem a Stag egy nagy részét. Jó lenne, ha ti is eljőnnétek, csajok.

Halkan füttyentettem.

A Stag volt Portland legmenőbb klubja.

– Elég sokba fog ez kerülni apucinak. – Igazából nem ezt akartam mondani: ez csak a kedves verzió volt.

Valarie rám meredt, és talpra szökkent.

– Nekem legalább jutott apuci.

Aú!, a ribi megint lecsap. Valarie-vel lényegében ki nem álltuk egymást. Fogalmam sem volt, mit csípett benne Tessa, de csak a barát-nőm miatt nem vertem ki Valarie tökéletes fogait.

Tessa oldalba könyökölt.

– Ott leszünk. Köszí!

Az órámra pillantottam, és én is felugrottam.

– Statisztika-előadásom lesz, úgyhogy talizzunk utána, és akkor telebeszélheted a fejemet azzal, hogy reméled, sok parázssal fogsz ma találkozni a klubban.

Tessa is felállt, és rám kacsintott.

– Túl jól ismersz.

Ez tényleg így volt. Nyitott könyv volt előttem, viszont egyben tökéletesen megbízható legjobb barátnő.

Elkocogtam az ellenkező irányba, előre rettegve a ma estétől, de tudtam azt is, hogy Tessának mindenképpen szüksége lesz rám, hogy a minimumra csökkentsem a hülyeségét. Egyvalami viszont tuti volt: ha lesznek parazsak a klubban, és bármelyikük újra karon ragad, én többől tépem ki azt a kart. Ezt akár készpénznek is vehették.

2. fejezet

TESSÁVAL FELPATTANTUNK A MAX-RE, és a belváros felé vettük az irányt. Barátnőm csípőre tett kézzel buja pillantást vetett rám.

– Na, hogy festek?

Rövid, fekete, 'dugj meg!' ruháját viselte, hozzá élénkvoros rúzs.

– Mint aki vérribi akar lenni – ráztam meg a fejemet. Rávettem, hogy ma estére engedjem le a hajamat, ami a vállam körül göndörödött, és hullámokban omlott a hátamra.

Erre felnevetett.

– Akkor jó.

Én egy „mi a franc van” pillantást vetettem rá, mikor végigmérte szűk farmeremet, fekete, seggszétrúgós bakancsomat és szoros vörös, ujjatlan felsőmet. Kivillantottam minden cuccost, különben Tessa nem engedett volna ki a lakásból. Mindig felhúzta magát, amikor nem hagytam, hogy ő öltöztessen, mintha csak egy neki készített játékbaba lennék.

Eltűzlött sóhajt hallatott.

– Már rég feladtam, hogy beléd verjek egy kis jó ízlést.

Bemutattam neki, mire a levegőbe emelte mindkét kezét.

– Tudod, igazából úgy kéne kinéznünk, mint aki azt akarja, hogy megfektessék, nem úgy, mintha szét akarnánk rúgni valaki seggét.

Elvigyorodtam. Az öltözékem tökéletes volt. Sosem tudhatod, mikor lesz szükség egy kis seggberugdosásra. Főleg Portland utcáin. Pont erről szóltak az edzéseim. És ha már erről van szó... tekintetem arra a jókora, drámaian megfogalmazott, laminált plakátra esett, ami minden vonat falát elcsúfította.

PARÁZS VAGY?

- * FOKOZOTT ÁLLÓKÉPESSÉG
- * ÉTVÁGYTALANSÁG
- * DÜHKITÖRÉSEK
- * CSILLAPÍTHATATLAN SZOMJÚSÁG
- * SZÉPSÉG ÉS ERŐ
- * FÉRFI

HÍVJA A FORRÓVONALAT, HA EZEK A TÜNETEK VÁRATLANUL JELENTKEZNEK!

Majd azzal a listával folytatódott, hogy a parazsak milyen veszélyt és kockázatot jelentenek a társadalomra, és ingyen tesztelésre biztatt. Megráztam a fejemet. Micsoda marhaság! Az egyik nap még azzal a tudattal mászkálsz, hogy az élet csodálatos és ember vagy, nem valami vérszívó szörnyeteg, hogy aztán bummm!, a tested változni kezdjen, és akkor már sehogy sem lehet megállítani a parázssá alakulást. Mindezt azért, mert mondjuk húsz éve az anyucid nem fért a bőrébe, és engedett egy kéjvágyó vámpírnak. Természetesen illegális volt vámpokkal hálni, de időnként megszegették a szabályt. Volt, hogy többször is.

– Mit gondolsz, miért férfi minden parázs? – kérdeztem Tessát. Eléggé rá volt kattanva, úgyhogy biztos tudja.

Szája sarka pimasz vigyorra húzódott.

– Kit érdekel? Ami jó, azt nem kérdőjelezem meg. Mellesleg így kevesebb a versenytársunk.

Na, jó, nagyon úgy fest, hogy bár megszállottja a témának, *egyben* szörnyen tudatlan is. Remek kombó. A vámpírok és a parazsak természetellenesen szépek voltak, pontosan afféle fegyvert alkotva, ami kapóra jött buta, szexre vágó nők elcsábításánál. Természetesen léteztek vámpírnők is – ostoba, kanos férfiak elcsábítására –, de női parazsak nem. Valamilyen okból a vámpírférfiak és az embernők egyesülése csak férfi utódokat eredményezett. A férfi leszármazottak teljesen emberinek tűntek egészen a húszas éveik elejéig. A vírus az agyban lappangott mindaddig, míg a homloklebény teljesen ki nem alakult. Ezután lassan megindult a változás, és hamarosan kisült, hogy anyu élőholtakkal huncutkodott. Voltak parazsak, akik ezt már az átalakulásuk előtt tudták, míg mások egészen az utolsó pillanatig a sötétben tapogatóztak.

Ismerős környéken robogott a vonat: már közel volt a mi megállónk. Tessával az ajtó közelében helyezkedtünk el, és vártuk, hogy a szerelvény befusson. Elég sok PSU-s diák indult neki a mai estének ugyanolyan tervekkel, mint mi, így amikor az ajtó kinyílt, a tömeggel együtt zúdultunk ki mi is.

Mire gyalogosan megtettük a háromutcányi távot, már elmúlt este 11. Bentről zene szűrődött ki, erős basszushangokkal súlyosbítva.

– Szent szar, úgy néz ki, a Stag ma dugig van – mondta Tessa, bár majdnem megsüketültem, olyan hangosan mondta, miközben átvonszolt a tömegen.

Követtem, és azzal nyugtattam magam, hogy legalább parazsak aligha lesznek itt. Vámpírok és parazsak olyan nyilvános helyekre, mint amilyenek az egyetemi előadások is, csak különleges engedély birtokában mehettek. A vámpírok nem bírták a napot, így az embereknek hajnali 1 után kijárási tilalom lépett életbe. Ezt követően a portlandi éjszakát és számos más amerikai nagyvárost a Kaptár tagjai uralták, és nem szolgálta éppen legjobban az ember érdekét, ha a kijárási tilalom az utcán érte. Kivéve, ha vérribi volt. Persze Tessa magáról tett ezekre a szabályokra. Nemegyszer kellett záróra után hazavonszolnom.

A kidobók megnézték, fent vagyunk-e a listán, és máris bejutotunk. A gyárstílusú klubban a fények stroboszkópként villóztak, gellert kapva a simára csiszolt betonpadlón, az acél- és bronzdekoráción.

– Előbb iszunk? – Tessa táncikálva tört előre a már most is tömött helyen. A karzatról a fű jellegzetes illata szállt felénk, mire felvihogtam. Ma éjjel egész Portland bulizott.

A VIP-szekcióban kiszúrtam Valarie hidrogénezett haját, és rájöttem, hogy kicsit túlzott, amikor azt mondta, hogy a klub nagy részét lefoglalta ma estére. De még az a kicsi, megemelt zóna is veszélyes terepnek számított. Élvezettel fog basáskodni a földszinten rekedt többi ember felett. Tudtam, ha megmutatom Tessának, egyenesen oda akar majd menni. Így inkább az ellenkező irányba kormányoztam.

– Ja – mondtam –, csapjunk le a nagybárra! – Rettenetesen szükségem volt valami folyadékra, aminek lehetőleg a kilencven százaléka alkohol.

Tessa azonnal bevetette képességeit, és nekiállt utat törni a tömegben. Elég kicsi volt, hogy befurakodjon kérdéses hézagokba, miközben szőke fürtjeivel a körülötte állókat pofozgatta. Én magam sem voltam egy óriás, de egy hetvenes magassággal így is

egy fejjel magasodtam legjobb barinóm fölé. Így viszont nem mindig sikerült a nyomában maradnom. Egy pillanatra szem elől tévesztettem, de a bárnál ismét egymásra találtunk.

– Négy kupica tequilát és két epres daiquirit – mondta éppen, mikor mellé furakodtam.

A fáradt, nem-különösebben-örülök-hogy-élek arcot vágó felszolgálólány eltűzött, hogy kitöltse az italainkat.

– Négy kupica? – nyihogtam. – Csajsz, mi már azelőtt ki leszünk ütve, hogy itt hagynánk ezt a francos bárpultot.

Nem voltam valami nagyivó. Leginkább pár pohár bort küldtem le a vacsora mellé. Viszont általában lehetetlen volt úgy partizni Tessával, hogy ne matrészegen menjünk haza. Úgy tűnt, a mai este sem lesz kivétel.

– Nem tudom, miért aggódsz – vigyorgott rám Tessa, és közben a zenére keltette magát. Fekete ruhája igencsak magasra csúszott a combján, és nem is egy sráccsapat figyelt már fel rá. – A héten minden este, vasárnap meg kétszer is felülmúltál piálásban.

Igaz. Már el is feledkeztem újsütetű szuperképességemről: ledöntök egy üveg bort, és csak enyhe bizsergést érzek.

– Talán ma este érdemes lenne tesztelnünk ezt az elméletet – mondtam. Kicsit ordítanom kellett, amikor a ritmus valamivel zúzóssabb lett.

– Ez a beszéd! – kiáltotta, mielőtt megfordult volna, hogy végighordozza pillantását a hosszú fémsöntésen. – Hé, lehetne inkább nyolc tequila...

Harminc perccel később Tessa és én még mindig a bárnál álltunk. Éppen ivóversenyt folytattam két kopaszra borotvált izompacsirtával, akik teljesen tutira vették, hogy elbírnak az én ötvenöt kilómmal.

Tévedtek.

Üres pálinkáspoharak sorakoztak előttem a söntéspulton, és a bárpultos csajszin láttam, hogy reméli, mihamarabb befejezzük ezt a szarságot. Egyes és kettes számú izompacsirta üveges tekintettel próbálták felhőrpinteni a maradék italukat, de nem jött össze nekik, és még azelőtt ájultan roskadtak össze, hogy befejezték volna.

– Nyertem! – kiáltottam, és kissé meginogtam.

Tessa karon ragadott.

– Gyerünk, baby! Ideje megkeresnünk Valarie-t!

A fejemben érzett klassz és kellemes zsongás szinte azonnal szerfefoszlott.

– Muszáj? Lehet, hogy öngyilkosságot követek el, ha tíz percnél tovább kell a társaságában lennem.

A jelek szerint a pia nem csinált mást, csak megoldotta a nyelvemet.

– Már nyolc SMS-t küldött – közölte Tessa, aki majdnem elesett a magas sarkújában, ahogy megpróbált elvonszolni a bártól. – Te meg amúgy is egy hétre elég rövidet ittál. Keressük meg a barátainkat, és táncoljunk!

Vonakodva, de hagytam, hogy maga után rángasson. Tudtam, hogy ha Tessa nem lenne ennyire elázva, megkérdezné, mégis hogy tudtam meginni egy egész üveg tequilát, és még mindig jární meg beszélni. Én legalábbis ezt kérdezgettem magamtól. A szesz nem lehetett sem gyenge, sem vizezett, mert az a két srác kiütötte magát, miközben együtt próbáltak meginni egyetlen üveggel.

Jelenleg az anyagcserém csúcsra járva zúzott. Biztos a futás lehetett az oka.

– Tess! – Valarie máris rávetette magát a legjobb barátnőmre, engem még csak pillantásra sem méltatott. Úgyhogy otthagytam ezt a kettőt, hadd dumáljanak arról a szarságról, amiről részeg tyúkok

szoktak, és lerogytam az egyik hatalmas kanapéra. Tessa ezt rám szokta hagyni, de hamarosan úgyis megkeres, és akkor kirángat a táncparketre.

Ahogy hátradőltem, éreztem, ahogy az a sok kupica ellazít. Végre elengedhettem magam, és nem kellett arra a sok sebre meg szarra gondolnom, ami az életemet tarkította. De ahogy kezdtek körülöttem gyülekezni a párok, nem tudtam elfojtani azt a nyilallást, amit azért éreztem, hogy egyedül vagyok. Az az éjszaka: azóta nem volt egyetlen kapcsolatom sem, még csak laza sem. Képtelen voltam elég sokáig lebontani a falaimat ahhoz, hogy megbízzak bárkiben is, noha már kezdtem fejlődni ezen a téren. Ma éjjel eljöttem bulizni. Ittam. Szóval valami gyógyulás csak beindult.

Beljebb fúrtam magam a kanapéba. A VIP-terület nem volt olyan zsúfolt, mint a nagy tánctér, így most az egészet a magaménak tudhattam. Valarie még pénzzel sem tudott összeszedni annyi embert, hogy megtöltse ezt a részt. Lekaptam két pohár pezsgőt egy arra elhaladó pincér tálcájáról, és hátradőltem, hogy kiélvezzem az ingyenpezsit.

Miután felhajtottam az első, és elkezdtem kortyolgatni a másodikat, bizsergés futott végig a hátamon. Felültem, kihúztam magam, és bőrbakancsomon megcsillantak a fények, ahogy derékből elfordulva körülnéztem. Tessa a táncparketten ropta, és egy magas, szőke sráchoz dörgölőzött, aki klassz hipszterszemüveget viselt. Valarie és bandája a közelben volt, de egyikük sem törődött velem.

Én viszont megesküdtem volna rá, hogy figyelnek. Próbáltam csilapítani ezt a paranoid érzést, jól tudván, hogy csak túlzottan élénk képzeletem lehet a ludas. Ám... az érzés nem akart megszűnni.

Tessa vonta el a figyelmemet, amikor lerongyolt a táncparketről, és – amilyen gyorsan csak tudott kurvás magas sarkújában – oda-futott hozzám, végig visítózva.

– A francba, Charlie, ezt nem fogod elhinni! – Szeme elkerekedett izgalmában.

Felálltam, és a pezsimel félig telt poharamat az asztalra tettem.

– Várj! – mondtam nevetve, mikor megragadta a karomat, és izgatottan ugrándozni kezdett.

– Itt vannak! – Szent szar, tényleg eljöttek, még a kijárási tilalom előtt, és már itt is vannak a klubban.

A torkomon akadt a levegő. Igyekeztem visszanyelni a pillanat alatt rám törő hányingert. Szerettem volna azt hinni, hogy a One Direction-ről beszél, vagy Bieberről, de mivel igazából róluk nem szólt külön szabály, hogy kijárási tilalom előtt is kint lehetnek, tudtam, hogy nem valami ember miatt jött ennyire lázba. Csakis a parazsak lehetek.

A csuklómra néztem. Karcsú aranyóráim elárulta, hogy még meszsze túl korán van ahhoz, hogy bizzarek kijöjjenek. Akkor meg mi a franc? Noha nem voltam még beállva, már megbántam, hogy olyan sokat piáltam. Azt akartam, hogy tiszta legyen a fejem, ha parazsak is vannak a közelben. Egyszer már elkaptak.

Soha többet.

Csak most vettem észre, hogy ökölbe szorítom a kezemet, így el-lazítottam az ujjaimat, és hagytam, Tessa hadd vonszoljon a táncparketten, hogy közelebbről is megnézzük őket. Tényleg ott voltak: két magas, káprázatosan szép férfi. Az egyikük fekete hajú, ijesztően erős kisugárzással, a másik meg sárgásszőke, és úgy festett, mint a rosszfű haverja. A nők közelebb tolakodtak hozzájuk, volt, aki gyakorlatilag már-már megkufircolta a lábukat. Én csak a fejemet ráztam. Tessa váratlanul kitépte magát a szorításomból, és nyílegyenesen feléjük tartott. Ó, a francba, ne! Nyilván jól becsípett. De nem volt amúgy is tökhülye? Immár teljesen kijózanodva törtem át a vi-hogó lányokon, míg az első sorba nem értem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Időben érkeztem, hogy ezt halljam:

– Tessa! T-vel – mondta éppen legjobb barátnőm kásás hangon.

Ekkor láttam csak meg, hogy a sötét hajú szörnyeteg ölében ül. Elöntött a harag. Még nem volt kijárási tilalom sem, ő pedig részeg volt – az egész nem volt rendjén.

– Tessa! – szólaltam meg legjobb anyás hangomon, és azzal karon ragadtam, hogy kirántsam a férfi öléből.

Most, hogy közelebb értem, orromat réz és pézsma szaga csapta meg. A rosszfiú rám meredt azzal az istenverte fekete-ezüst szemével. A rémálmaimban kísértő szemekkel.

– Hé, nyugi, édesem, csak jól érezzük magunkat! Igaz, Jessa? – A hangja halkan, selymesen dorombolt.

– Tessa a neve – csikorogtam. – És a bulinak vége. – Magamhoz szorítottam Tessát. Mintha teljes súlyával rám nehezedett volna: talán az alkohol végleg kiütötte?

Ahogy meg akartam fordulni, a férfi karja kivágódott, és megragadta a csuklómat, elég szorosan ahhoz, hogy az órám a bőrömbe mélyedjen.

Mi a fasz folyik itt? Egy nap kétszer!

Ekkor kezdtem kissé vörösben látni, ahogy gondolatok villantak át a fejemén gyors egymásutánban. Mint amikor az ember azon tűnődik, képes lenne-e meggyilkolni valakit. Időnként mindenkinek bevillan egy ilyen vad gondolat. Én egyértelműen tűnődtem már el rajta.

Nos, ebben a pillanatban megkaptam rá a választ.

Szabad karommal magam mögé löktem Tessát, és örültem, hogy sikerült elég ideig talpon maradnia annyira, hogy odébb tudjon támologni. Aztán visszafordultam a karomat lefogó kéz gazdájához.

– Engedj! El! – Megriadtam saját hangomtól. Nyers volt, és állatias.